

"Wanneer ik Jommeke natekende, gaf bompa me hoogstens 9,815 op 10"

Sarina Ahmad (33), kleindochter van Jef Nys, tekent nieuwste Jommekesalbum

Een afwezige vader, een mysterieuze ziekte, de kanker van haar grootvader en moeder, zelf door het oog van de naald gekropen en voor altijd kinderloos. Over Sarina Ahmads (33) leven zijn ook bijna driehonderd strips te schrijven. Alleen zouden die wat minder vrolijk zijn dan Jommekes avonturen. Haar verhaal is er een van veel tegenslagen en veel terugvechten. Met succes, want vandaag brengt de Antwerpse haar eerste eigen Jommekesalbum uit. "Het Nianmonster is een eerbetoon aan bompa." SILKE REMMERY

Ze had me gewaarschuwd: "Ik heb een klein hondje dat u wellicht uitbundig zal begroeten." Een zwarte poedel met de naam Pekkie, gokte ik. Wanneer de voordeur open gaat, springt een zwart Frans bulldogje, op mijn benen. "Poedels zijn mijn ding niet", zegt Sarina. "Geef mij maar een monstertje zoals Batman. Het is een echte puber, een zot geval. Zo actief." Een beetje zoals Sarina toen ze nog klein was. "Ik was een druk kind dat met de drie broers op avontuur ging en kattenkwaad uithaalde. Zoals vanuit ons appartement waterballonnen gooien naar voetgangers beneden."

Monnikenwerk was helemaal niets voor Sarina, oordeelde bompa Jef. Ze had het meer voor boetsers dan voor de fijne kunst van het striptekenen. "Al tekende ik ook wel graag. Bompa zag dat ik het in me had. Maar het was niet goed genoeg, vond hij. In tekenen was hij heel perfectionistisch. Veeleisend voor zichzelf, maar ook voor zijn tekenaars. En voor mij, wanneer ik Jommeke natekende. Hij gaf me punten en ik kreeg dan 9,815 op 10. Ik heb van hem nooit een tien gekregen."

Dromen van Disney

Als het niet over Jommeke ging, was Jef Nys een zachte, warme man. Grappig ook. "Als ik hem belde, deed hij kinderstemmetjes na. Hij had heerlijk kinderlijke humor. Hij vertelde bijvoorbeeld al lachend dat de *Urbanus*-strips eruit zagen als 'mottige boekjes' en dat de *Kiekeboes* voor oudere kindjes waren, omdat ik die ook las."

"Bompa was een vaderfiguur. Met mijn eigen vader heb ik nooit een nauwe band gehad. Hij zat vaak in het buitenland en was niet echt aanwezig. Toen ik acht jaar was, is hij thuis vertrokken. Zijn mentale ziekte zorgde ervoor dat hij soms heel raar reageerde. Boos op alles en iedereen. Voor ons was het een opluchting toen hij vertrok."

Haar moeder bleef alleen achter met vier kinderen. Dus kwam Jef Nys elke dag bij zijn dochter langs, om zijn kleinkinderen mee op te voeden. Hij leerde Sarina de tafels en gaf haar advies over vriendjes en over studies. Hij vond dat ze animatiefilm moest studeren. En dus deed ze dat. "Het was mijn droom om Disney-films te maken. Dezelfde droom als bompa had gehad. Hij had zelfs een brief geschreven en mocht zich bij Walt Disney aanmelden, maar door de

Tweede Wereldoorlog is hij er nooit geraakt." Zelf stuurde ze nooit een brief. Als bompa haar tekeningen niet goed genoeg vond, zou Walt Disney dat ook niet doen.

Mysterieuze ziekte

Na haar studies ging ze de andere kant op: als geluidsvrouw in de media. Negen jaar deed ze het. "Ik zat vaak in het buitenland en ontmoette mensen die ik anders nooit zou hebben leren kennen. Een fantastische job."

Maar plots werd ze ziek. "Ik stond met mijn moeder in de supermarkt en toen ik een fles melk uit het rek wou nemen, verkrampte mijn hand. Het was het begin van jarenlange onderzoeken, maar dokters wisten niet wat er precies met mij scheelde. Ik lag drie weken in het ziekenhuis en was doodsbang dat ik niet meer

zou kunnen tekenen. Toen ik weer thuiskwam, nam ik voorzichtig een potlood vast. Ik zie me nog zitten, in de zomer op het terras. En plots stond er een aap en zijn boeieke op mijn blad. Zo mooi, alsof alle emoties eruit moesten. Ik was verbaasd over mezelf."

Maar de ziekte bleef sluimeren, zonder dat Sarina wist

"Gelukkig heeft mama nog geweten dat ik meewerkte aan een Jommekesalbum. Ze lag al in coma toen ik het haar vertelde, maar er verscheen een glimlach op haar gezicht"

waaraan ze leed. En ondertussen verloor ze in één jaar tijd haar bompa en moeder aan kanker. "Gelukkig heeft mama nog geweten dat ik meewerkte

aan een Jommekesalbum. Ze lag al in coma toen ik het haar vertelde, maar er verscheen een glimlach op haar gezicht."

Aan haar nieuwe strip werkte ze vier jaar. "De dokters hadden intussen eindelijk vastgesteld welke ziekte ik had. De operatie en revalidatie hebben veel tijd gekost. Bovendien ben ik twee keer helemaal opnieuw begonnen met het album. De tekeningen vond ik niet goed genoeg. Dat perfectionistische kantje van mijn grootvader kreeg ik plots ook. Ik wilde voor bompa even nauwkeurig zijn als hij was geweest voor zijn Jommeke. Dat vertraagde het proces natuurlijk."

Bompa kijkt toe

"Ik ben blij dat de strip nu eindelijk uitkomt. *Het Nianmonster* geeft me veel voldoening. Eindelijk kan ik dit voor mijn grootvader doen. Het is een eerbetoon aan hem."

Ondertussen is ze al bezig aan een volgend verhaal, met een scenario dat een beetje ingaat tegen de wil van haar grootvader. "In het volgende album maken Jommeke en Filiberke ruzie. Ik weet dat bompa daar niet helemaal achter zou staan, want Jommeke maakt geen fouten. Maar ik wil de boodschap meegeven dat kinde-

ren niet perfect moeten zijn. Ik heb eerst aan Jo, bompa's weduwe en mijn stiefoma, gevraagd of ze het oké vond."

Hoe lang het zal duren voor-

meer haar tweede album verschijnt, kan ze niet voorspellen. "Misschien duurt het wel weer vier jaar. Ik kan het tempo van de andere tekenaars, Gerd Van Loock en Philippe Delzenne, niet aan. Door mijn ziekte moet ik het kalm aan doen."

Haar schetsen werkt ze uit onder het toezend oog van haar bompa. Op de tekentafel staat een grote zwart-witfoto van hem. En in haar kast ligt een cultureel testament van Jommeke. Eigenlijk is het niet meer dan een A4'tje waarop Jef Nys schreef dat er in de strips geen sprake mag zijn van geweld, seks, drugs of politiek. En dan is er nog de Jommekesbijbel: een verzameling van allerlei houdingen van de stripfiguren, zodat ze weet hoe ze een beweging technisch moet tekenen.

"Ik hoop dat ik nog veel strips kan maken. Om kinderen gelukkig te maken. Door mijn ziekte kan ik wellicht zelf geen kinderen krijgen. Ik kan dat wel plaatsnemen. Ik ben geen echte moederkloek zoals mijn moeder. Als ik kinderen gelukkig kan maken met een Jommekesalbum, is dat voor mij voldoende. Mijn kleine Batman, daar heb ik mijn handen mee vol."

■ Sarina Ahmad: "Ik ben blij dat de strip na vier jaar tekenen uitkomt. Eindelijk kan ik dit voor mijn grootvader doen."

